

mente altid, udrede af Kjøbstæderne, og at det derfor altid vilde være Kjøbstæderne, der kom til at udrede disse. Det andet Thing indsatte derfor den Bestemmelse, at Lærepengene skulde udredes paa samme Maade som de øvrige Udgifter ved Hjemsendelse af Udlændinge, det er fælles for Land og By. Udvalget holdt imidlertid ikke af at faae disse Bestemmelser optrykte i nærværende Lov — de vare nemlig optrykte i Loven, som den fremkom fra det andet Thing — thi i Fattigloven havde Flertallet af Udvalget idetmindste foreslaaet noget Andet, nemlig at de paagjældende Kommuner selv skulde bære Udgifterne, altsaa, at ingen Fordeling skulde ske, og Flertallet var tilbøjelig til at mene, at det Samme skulde gjælde for Udlændinges Vedkommende, men den høitagtede Justitsminister ønskede ikke Striden reist paa dette Punkt, og derfor blev Udvalget enigt med ham om at indsette den Bestemmelse, at det skulde være efter de hidtil gjældende Bestemmelser, hvormed det var udfødt, idet det ikke paa den Maade blev slaaet fast, at alle de gamle Bestemmelser skulde fremdeles staa ved Magt. Nu har det ærede Medlem for Høstebro (S. Madsen) stillet et Forslag, som han selvstændigt mener er fortrinligt og i alle Maader bedre end Lovforslaget. Det vil med eet Slag gjøre Ende paa Striden, idet det vil overdrage Udredelsen af Udgifterne til Statskassen, og da jeg anser det for heldigst, og jeg ogsaa tror at Fattigudvalget i den Henseende vil være af samme Mening, at der bliver den samme Regel for alle Tilfælde, vil Jølgen altsaa blive den, at det Hele overdrages til Statskassen. Den Udvei har Udvalgets Flertal dog for denne Sags Vedkommende ikke troet at burde gaa, men har derimod ment ikke at burde oprette noget Fælles for By og Land, altsaa at enhver Kommune skal udrede det Hele. Det er dette Standpunkt, Udvalgets Flertal har stillet sig paa, og det er egentlig det, som ligger bagved den Affættelse, § 17 har faaet, idet man siger, at denne Sag om Udredelsesmaaden foreløbig skal staa hen uafgjort, idet man indtil videre bliver ved det Gamle; forudsat, det er det samme Flertal, der vedbliver at faae Indflydelse paa Fattigloven, agter dette at foreslaa lignende Bestemmelse i Fattigloven ogsaa for denne Sags Vedkommende. I sig selv kan jeg ikke anse det for rigtigt, at disse Udgifter udredes af Statskassen, thi det giver Anledning til en ikke ringe Mellemregning med Statskassen og de enkelte Kommuner. Dertil kommer, at naar det ærede Medlem sagde, at Staten paabød Noget, paa hvilket Kommunen ingen Indflydelse havde, saa er dette ikke ganske rigtigt, thi den assendende Kommune raader for, hvorledes de Paagjældende skulde befordres. Endelig sagde det ærede Medlem, at det var aldeles urigtigt, at Staten paabød Foranstaltninger, ved hvilke den selv ikke vilde udrede Beføstningerne, men det er ikke alene Tilfældet ved denne Sag, men ogsaa ved mangfoldige andre.

Hvis det altsaa er det ærede Medlems Mening, at vi skulde omordre Lovgivningen i denne Henseende, saa vil vi vistnok meget at ordne paa. Man vil altsaa se, at det ærede Medlem ved dette Forslag hverken har fulgt den af Fattigudvalget anførte Veie, heller ikke den af Ministeren og heller ikke den af Landstinget anførte Veie, det er noget helt Nyt, at disse Udgifter skulde lægges over paa Statskassen, men det nu at kaste et saadant nyt Princip ind vil efter min Overtydning være ensbetydende med ikke at faae Loven ud. Vel kunde man maasse sige, den Sag er ikke saa farlig, saaledes vilde maasse det ærede Medlem for Mors (Schjorring) sige, thi han betragter ikke denne Lov som værende noget væsentlig Fremskridt, men det forekommer mig dog, at der ved den sker noget Fremskridt, og i alt Fald er Loven en ret god Samling af ældre Bestemmelser. Jeg skal naturligvis ikke negte, at den Omstændighed, at § 10 kommer til at se ud, saaledes som Tilfældet er, i mine Dine gjør Loven mindre antagelig; jeg sigter nemlig til den Bestemmelse, at Sognefogden skal skrive i Studsmaalsbogen. Jeg kan vel forstaa, at det ærede Thing kunde fristes til at gaa ind paa dette Forslag efter den Holdning, som den ærede Ordfører forleden indtog til det, og efterat man havde hørt det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) udtale sig. Det ærede Medlem skruede dette Spørgsmaal næsten op til, at det skulde være et Kjendtegn paa, om man overhovedet var frjindbet eller ikke var det, idet han mente, at naar man vilde have, at Præsterne skulde vedblive at føre Studsmaalsbøgerne, maatte man egentlig ogsaa helst ønske, at de vedbleve at beholde Vielse osv. Efterat han havde skruet Spørgsmaalet op til en saadan Hvide og efter den ærede Ordførers Holdning kan nok jeg forstaa, at Thinget kunde gaa ind paa at vedtage § 10, som den nu er. Det er ikke i og for sig, fordi jeg spørmer for, at Præsterne skulde føre Studsmaalsbøgerne, men naar Udvalgets Flertal ikke destomindre har ment det rigtigt at stemme dette ud, da var det af 2 Grunde, den mindste var den, at det ikke hører hjemme i en Lov som denne, men den væsentligste og vægtigste Grund var den, at jeg, og jeg tror nok Flertallet i det Hele, mente, at denne Sag burde overdrages til Sogneraadets Formand som den, der staar i nære Forbindelse med Fattigsagerne, og Studsmaalsbøgernes Førelse har en væsentlig og vel endog den væsentligste Betydning i saa Henseende. Dertil kommer, at jeg endnu ikke har opgivet Haabet om at faae Sognefogebestitutonen i sin nuværende Skikkelse afflattet. Men uagtet det altsaa er kommet Bestemmelser ind i Loven, som efter min Mening ere mindre heldige, og som jeg ikke har dristet mig til at røre ved, saa vil jeg dog sige, at jeg vilde betragte det som et Tab, hvis Lovforslaget ikke skulde kunne gennemføres, og da det Princip, som det